

MOJANG

MINECRAFT™

VETRELCI

KIO KAN

CATHERYNNNE M.
VALENTE

edice
KLOKAN

Copyright © Mojang AB a Mojang Synergies AB, 2019
Translation © Jan Mrlík, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

MINECRAFT je obchodní značka
či registrovaná obchodní značka Mojang Synergies AB.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, místa a události zde
vylíčené jsou výsledkem autorčiny představivosti nebo
jsou užity smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými
událostmi, místy nebo osobami,
ať živými, či mrtvými, je zcela náhodná.

Z anglického originálu Minecraft: The End
vydaného nakladatelstvím Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Otilie Grezlová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-330-7

*Auroře a Colemu.
Jsem od vás jen přes jeden portál.*

Bylo, nebylo, žil jeden hráč.

Ten hráč jsi byl ty.

Někdy sám sebe považoval za člověka existujícího na tenké krustě, která pokrývá otáčející se planetu s nitrem z roztažených hornin. Glób z rozžhavených skal obíhal kolem třicetkrát hmotnější koule tvořené zářícím plynem. Děnila je tak velká vzdálenost, že světlu trvalo osm minut, než ji překonalo. Světlo představovalo informaci vyslanou hvězdou a dokázalo vám připálit kůži i na vzdálenost sto padesáti milionů kilometrů.

Jindy hráč snil o tom, že je horníkem žijícím na povrchu nekonečného plochého světa. Tamní slunce tvořil bílý čtverec. Dny zde trvaly krátce, neustále tam byla spousta práce a smrt zde existovala jen jako pomíjivá nepříjemnost.

Julian Gough, Minecraft – *Báseň o Endu*

TY A JÁ A MY A ONI

V Endu neustále panuje noc. Nikdy tady nevyhází slunce. A ani nezapadá. Nenajdou se zde žádné hodiny odtikávající čas.

To však neznamená, že by tam vůbec neexistovalo něco jako čas. Nebo jako světlo. Nekonečnou nocí plují ostrovy, které září jako jeden kruh bledě žlutého světla vedle druhého. Nad zem se zdvihají fialové stromy a spirálovité fialové věže a míří k pusté obloze. Stromy obtěžkané ovocem, věže plné místností. Na střechách věží a na balkonech stojí v rozích bílé tyče z křišťálu, které planou jako svíčky a rozhánějí stíny. Po celém archipelagu se rozkládají a jiskří starobylá tichá města plná takových věží, purpurová a žlutá jako všechno v tomto kraji. Vedle nich se pohupují velké lodě s vysokými stěžni. Pod nimi zívá černá bezedná prázdnota.

Je to nádherné místo. A vůbec není pusté.

Ostrovy jsou plné endermanů s dlouhými a štíhlými končetinami, kteří přecházejí přes nevelké žluté kopečky a pokračují malými žlutými údolíčky. V úzkých růžovofialových očích se jim blýská. Tenkými černými pažemi pohybují v rytmu jemné šepotavé hudby a ve vysokých zkroucených budovách, které jsou starší než myšlenka na vynalezení hodin, snovají spiknutí a promýšlejí plány. Všechno sledují. A nic neříkají.

Shulkerové se skrývají ve svých schránkách rozmístěných po lodích i věžích. Malý, žlutozelený, slimáku podobný tvor se schovává před přivandrovalci. Někdy ovšem vykoukne. Rychle ale zase svou schránku zaklapne, aby byl v bezpečí, podobně jako škeble zavírají své lastury. Jemný klapavý zvuk, který vzniká otevíráním a zavíráním schránek shulkerů, zní jako tep srdce celého Endu.

Na ústředním a největším ostrově obkružují obrovské obsidiánové věže nižší pilíř z šedého kamene, obklopený pochodněmi. Z vršku každé věže září jasná lampa. Ve stříbrných klíčkách tam hoří oheň, který vysílá své světlo dolů na trávník, na malé šedivé nádvoří, ale i k černé obloze.

A nad tím vším cosi pomaličku krouží. Něco obrovského s křídly. Jde o tvora, který se nikdy neunaví. Oblétá jeden okruh za druhým a ve fialových očích mu žhne zuřivý oheň.

Fine!

Slovo přiletělo od břehu jednoho z vnějších ostrovů skrz stín jako zvuk zvonu. Většinu plochy ostrova zabírá velké endové město Telos. Rozlézá se i na ostrovní vrchovinu a bují jako živý tvor. Všude samé vysoké pagody a pavilony. Z jiskřivých bílých endových tyčí vychází chvějivé světlo. Shulkerové s klapnutím zavírají své schránky. K Telu je jako pes připoutána ohromná purpurová loď. Pirátská loď, jíž schází oceán, po kterém by mohla plout. U většiny endových měst se najdou přivázané lodě. Nikdo s jistotou neví, proč tomu tak je, stejně jako není jisté ani to, kdo postavil všechna ta velikánská a podivná města. Endermani to nebyli, i když po sobě s velkou oblibou pojmenovávají všemožná místa. Ne postavila je ani ta velká věc, která v nekonečných okruzích létá kolem brány do nicoty. Ani shulkerové to nemají na svědomí, protože ti nikdy nevykouknou ze své schránky na dost dlouhou dobu, aby o čemkoli něco pochytili. Endové

lodi prostě *jsou*, stejně jako *jsou* endová města a samotný End, podobně jako jsou oblaky nebo diamanty nebo úterky.

Fine! Našel jsi něco zajímavého?

Vyzábělý mladý enderman se rychle teleportoval po celém ostrově a zalézal do všech koutů a škvír Telu. Jako mrknutím oka mizel z jednoho místa a stejně rychle se zjevoval na druhém, dokud nestál na palubě endové lodě. V ruce něco držel. Měl krásnou černou a krychlovou hlavu. Oči jasné a hladové. Údy měl tenké, ale skrývala se v nich nemalá síla. O stěžeň se opírala endermanka, která na něho čekala, ruce překřížené na hubeném hrudníku.

Nic, pomyslel si enderman hlasitě. Slova se prostě zjevila v mysli endermanky. Endermani nepotřebují ústa ani uši. Nepotřebují se dorozumívat zvukem. Telepatie je přece o tolik jednodušší než mluvení. Stačí na někoho *pomyslet* a on hned rozumí.

Nic zajímavého, Mo. Jen hromádku perel. Těch už máme tuny. Uf. Vezmi si je. Mně z nich naskakuje husí kůže. Byl jsem si jistý, že hrudní pancíře, které jsme našli minulý týden, by už teď měly být regenerované, ale mám dojem, že na ně někdo narazil dřív, než jsem přišel. Našel jsem trochu ruditové rudy. A to je tak všechno. Příště půjdeš ty. Ty vždycky objevíš nějaké dobré věci.

Dvanáctiletá endermanská dvojčata, bratr Fin a sestra Mo, zamířila dolů do útrob své lodi. Fin byl, technicky vzato, o tři minuty starší než jeho sestra, ale nedělal z toho žádnou vědu. Věci, jako kdo je starší a kdo není, zaváněly nějakým tříděním, zařazováním, zkrátka Řádem – a Řád nebyl v Endu nijak vítaným jevem.

Odjakživa žili tady. Nepamatovali si žádné jiné místo. Zde vyrůstali. Tohle byl jejich domov. Nelišili se od žádného ze stovek endermanů, které bylo možné najít na kterémkoli ostrově v archipelagu. Žili na endové lodi nacpané spoustou krámů, které sbírali všude, kde na ně narazili. Některé věci

byly opravdu výborné. Diamanty a smaragdy, zlatá ruda a lazurit. Očarované železné legíny, všemožné krumpáče, semínka červené řepy, plody chorusu, sedla a koňská brnění (ačkoli koně nikdy neviděli). Desítky souprav úžasných šedých křídel, která si mohli připnout na záda a pak s nimi létat, kam se komu zachtělo. Něco z toho však byly skutečně staré, nepotřebné krámy. Kameny, jíl, písek, staré knížky se zlámanými hřbety. Finovi a Mo to bylo jedno. Byli sběrači odpadků a ti si příliš nevybírají. Jeden nikdy neví, kdy se může opravdu hodit nějaký starý dobrý a poctivý jíl.

Endermanská dvojčata věděla, že tam venku jsou ještě jiné světy. Je to koneckonců zcela logické, když někdo žije v místě řečeném End. Jestliže je někde End čili Konec, musí někde jinde existovat taky Začátek. Tedy jiné místo, pro které je koncem tento End. Něco úplně protikladného tomu, jak to vypadá tady. Zelené a zářivé, s modrým nebem a modrou vodou, kde žije plno ovcí a prasat a včel a olihní. Jiní endermani tam chodili v jednom kuse. Dvojčata o tom slyšela mnoho příběhů. Ale tohle byl *jejich* svět. Zde pro ně bylo bezpečno, měli tu své věci a na dosah další obyvatele stejné jako oni sami.

Poklad nashromážděný Finem a Mo se kupil v nákladovém prostoru až po strop. Dvojčata opatrně procházela napříč svou sbírkou. Oba už tuhle cestu absolvovali tisíckrát. Měli dobře vychozenou trasu mezi botami a meči a přílbami a dračími hlavami a ingoty. Malá místa ponechávali volná, aby se měli kam posadit, kde jíst a žít.

A taky museli nechat prostor pro svého mazlíčka.

Ahoj, Morousi, pomyslela si Mo srdečně a mířila myšlenkou na shulkera, který seděl ve své schránce zavěšené na protější stěně. Ten tam byl také odjakživa, stejně jako oni. Nikdy se ho nedokázali zbavit, i když místo, které zabíral, by mohli velmi dobře využít pro své další nálezy. Bušili do jeho schránky, dokud se nerozpadla, následujícího dne tam

byla zas. Nakonec to vzdali a se shulkerovou přítomností se smířili. Dokonce mu dali i jméno. A občas ho nechávali, aby hlídal jejich loď plnou krámů. Jednoho dne by klidně mohlo někoho napadnout jim tuhle loď vyloupit. Když nastřádali tolik kořisti na jednom místě, museli ji hlídat jako oko v hlavě. Morous ve skutečnosti jejich majetek *nehlídal*, spíš tam jen tak *dřepěl a všechno nenáviděl*, stejně jako jindy, ale i tak se cítili bezpečnější. Nešlo přece o jen tak ledajakého shulкера. Byl to *jejich* shulker.

Pokud to ovšem vůbec byl on a ne ona. Nikdy se po tom nepídili. Respektovali shulkerův osobní prostor.

Ahoj, odpověděl Morous myšlenkou. Vykoukl ze své schránky, takže na okamžik zahlédli jeho zelenožlutou hlavu. *Nenávidím vás*.

No dobře, pomyslel si Fin. *Hodný kluk*.

To nejsem, odsekl Morous. *Nejradši bych vás kousl*.

Jen se opovaž! pomyslela si Mo. *KDO JE TADY HODNÝ KLUK?*

Shulker pro sebe něco zahuhlal a zase svou schránku zavřel. V hlavách se jim objevila jeho poslední zlostná myšlenka jako napsaná maličkými písmeny. *Já jsem zlý kluk. A zítra vás kousnu, však uvidíte*.

Mo s Finem vydolovali košík s plody chorusu, schovaný za několika bloky rudy. Spravedlivě si rozdělili chorus k obědu. O všechno se dělili rovným dílem. Velmi pečlivě, opravdu přesně, téměř s vojenskou důkladností. Dvojčata šťastně a klidně spolupracovala bok po boku a balila si jídlo na cestu.

Hlídej loď, Morousi! pomyslel si Fin a Mo dodala: *Jdeme navštívit DE. Nedovol, aby nám někdo sebral naše věci*.

Nenávidím tuhle loď, stěžoval si Morous, aniž by otevřel svou schránku. *Nenávidím vás. Nenávidím DE. Nenávidím vaše krámy*.

Správná řeč, Morousi! smáli se oba uvnitř svých skvělých černých a hranatých hlav.

Mo a Fin se teleportovali na palubu své lodi. Černá obloha vypadala opravdu nádherně, zvláště když se nedaleko třpytilo město. Tam ale neměli namířeno. Teleportovali se přes souostroví z jednoho kousku suché země na další a v pauze mezi skoky se vždycky jen na okamžik zviditelnili. Při každém skoku jejich endové perly žhavě zazářily.

Za chvíličku dospěli na ústřední ostrov. Mezi obsidiánovými věžemi se pohybovaly spousty endermanů. Z lamp uložených v klíčkách zářily do tmy jasné paprsky.

Zdravíme tě, ploditeli Paa, vyslal Fin myšlenku k vysokému postaršímu endermanovi, kterého zde často potkávali. *Velký chaos budíž pochválen!*

Necht' je ti Velký chaos nakloněn, mladíku, pomyslel si Paa vážně. Tak zněla tradiční odpověď. Všichni endermani uctívali Velký chaos. Podle nich se všehomír dělil na Chaos a Řád. Overworld věřil v Řád, ale endermani věděli, že celý Řád není nic než mizerná lež. Vždycky a po všechny časy lež. Největší lež, jakou kdo dokázal vyslovit. V Overworldu byli lidé přesvědčeni, že lze postavit pevnost tak důkladnou, aby dokázala všechno zadržet vně. Že je možné vytvořit něco dokonalého. Něco, co vytrvá. Pouze endermani, služebníci Velkého chaosu, jako by chápali, že je to čiré bláznovství. Jejich svatou povinností bylo to prokázat. Život je neporovnatelně lepší, když pochopíte pravdu: kdykoli může dojít k čemukoli, komukoli se může stát všechno možné. Velký chaos ovlivní dřív nebo později každého. Nastane den, kdy se rozšíří po celém všehomíru. Povinností každého endermana bylo napomáhat tomu všemi prostředky. Nejposvátnější pouť, jakou mohl každý enderman vykonat, byla cesta do Overworldu, aby tam pozoroval budování sil Řádu a sabotoval je. Stačí vyjmout jediný blok z útulného domu a dílo Velkého chaosu může započít. Střecha podlehne dešti

nebo ohni. Dírou v základech se dovnitř protáhnou creepeři. Prolezou tudy zloději a vybilí celý dům. Řád je tak *nudný*. Copak život není daleko zajímavější, když v něm převládá Chaos?

Zdravíme tě, ploditelko Lopp, vyslala Mo myšlenku k endermance obklopené doutnajícími purpurovými jiskrami, která ze břehu ostrova vyhlížela do dálky. Velký chaos bude již pochválen!

Zdravím tě, Mo, odpověděla Lopp. Očekávám, že se vrátí moji enderfragové. Odebrali se do Overworldu, aby pronásledovali Řád a zničili ho. Jsem nesmírně pyšná na své fragmenty. Oni přinesou Endu slávu!

Určitě se brzy vrátí, zformulovala Mo konejšivou myšlenku.

Oslovená endermanka se otočila a hleděla na ně. Byla tak vysoká! V jejích purpurových očích se jaksi zvláště zablesklo.

Vy jste sami? Nezeslábli jste? Nepotřebujete se propojit s ploditelkou nadanou vynikající silou a mocí?

Mo o krok couvla. Starší endermani dokázali jednat velice mazaně s těmi mladými, kteří se potulovali sami, bez doprovodu dospělých. Nějak je to do hloubi duše rozrušovalo. A Mo se vůbec nezamlouval způsob, jakým velcí endermani uvažovali. Všechny jejich myšlenky byly škrobené, formální a hrotité. Vytvářeli dlouhá slova. A vždycky jich užívali spoustu. Dětem se takové uvažování nelíbí. Mo a Finovi se to protivilo a všichni ostatní mladí endermani, se kterými se kdy setkali, na tom byli stejně. Nejspíš to bude tak, že když enderman dospěje, ovládne ho nějaké očarování a stane se z něho snob.

Ovšem Lopp tak samozřejmě uvažovala jen proto, že se kolem nich na ostrově draka z Endu motalo tolik dalších endermanů. Když byl takový enderman dočista sám, choval se zlostně a primitivně, sotva líp než nějaký medvěd,

kterého někdo hodně tloukl do hlavy. Jen ve skupinách se jejich myšlenky košatily, až z nich trčely všechny ty dlouhé a zajímavé hroty. Každá skupina endermanů podobná rodině se označovala jako rodinný End. Proto se také jejich země jmenovala End. A kdyby se sešli úplně všichni endermani, mohl by z toho povstat ten největší End.

V Endu žilo mnoho velice rozdílných jedinců v různých fázích životního cyklu. Enderfragové byli mladí endermani, kteří se oddělili od páru dospělých ploditelů. Neploditelé pak byli dospělí endermani, kteří se ještě nereplikovali, aby založili vlastní rodinný End. A pak se tu a tam vyskytovali jádroploditelé, velcí a pradávni předkové, kteří se replikovali sami a vytvářeli vlastní Endy z ničeho vyjma sebe samých. Když se jeden enderman přidružil k jinému, aby se poučil a společně pak něčeho dosáhli, nazývalo se to propojení. Nejsnadnější to pochopitelně bylo s jedinci a fragmenty z vlastního Endu. Ti vás přece jen znali už od doby, kdy jste vznikli replikací! Ale endermani se mohli zásobit i prostřednictvím mysli kteréhokoli jiného endermana, a tím způsobem vyrůst, zesílit, zmoudřet, stát se sebejistější a prohnanější. A právě to jim Lopp nabízela: bezpečí plynoucí z většího počtu. Jedna cihla není příliš mnoho, i když vám může ublížit, pokud na vás spadne. Avšak stovka cihel už dává dohromady zeď.

Mo ovšem o nic takového nestála. Měla přece Fina. A to stačilo. Vždycky to stačilo. Když se propojila s *jiným* endermanem než s Finem, cítila při tom takové svědění po celém těle, že by si nejradši sedřela kůži. Na tohoto *jiného* endermana se zrovna teď snažila nemyslet, protože přemýšlet o Kanovi ji příliš *rozčilovalo* a dnes měla Mo dost co dělat. Navíc se jí z toho chtělo brečet. Naplňovalo ji to tak mocnou energií, že se sotva držela, aby neběhala v kruhu, neskákala a nemetala kozelce jako idiot. Při propojení se Mo možná mohla stát chytřejší, ale nikdy se chytřejší *necítila*,

protože se kvůli všemu tomu svědění a breku a skákání salt nemohla soustředit. Možná to všechno za několik let pomine, až se z ní stane neploditelka. Protože Mo s Finem byli pořád ještě enderfragové, i když už jen tak tak.

Nebo je Mo třeba jenom trochu zmatená. To je rozhodně také jedna z možností.

Kdepak, je mi dobře, pomyslela si Mo intenzivně.

Víš to jistě? vyslala velikánská endermanka myšlenku prosycenou narůstajícím znepokojením. *Jsem ti k dispozici. Jsem skvělá ploditelka. Nikdo se mi nevyrovná ve schopnostech teleportace a bojovém umění.*

Jsem v pohodě! zaječela Mo v myšlenkách a rozběhla se k Finovi. Ani se za sebe neohlédla.

Drak z Endu létal stále dokola a dokola a dokola a při každém průletu zařval. Klesal a vrhal se mezi věže a občas přistál na malém šedivém nádvoří uprostřed ostrova, aby si odpočinul. Taky si přitom trošku zavěštl a zase vzlétl.

Fin a Mo se teleportovali na vršek jednoho z černých pilířů. Usadili se na černém kameni vedle lampy a chvíli se dívali na draka z Endu. Tím se bavili moc rádi. Nesejde na tom, jak dlouho se díváte na DE, jak netvorovi zkráceně říkali, protože ten se nikdy nezmenší, nestane se méně strašlivým ani méně zajímavým. Ty hrbolaté šupiny, které se mu táhly podél páteře! Ta ohromující křídla! A ty obrovské fialové oči! Pokaždé, když proletěl kolem nich, se zachvěli vzrušením i strachem. Víc ale vzrušením.

Chtěl jsi někdy jít tam? zeptala se Mo a ukusovala z plodu chorusu.

Kam? zeptal se Fin, ale nespouštěl oči z draka. Vlastně své dvojče ve skutečnosti ani neposlouchal. Kdo by poslouchal sestru, když kousíček od něho létá drak? Teď tedy zrovna odpočíval na malém kamenném nádvoří dole na zemi, ale stejně.

Do Overworldu.

Pche, a proč? Tam jsou přece lidé.

Lidé byli vůbec tím nejhorším, o čem kdy slyšeli. Horší než prázdnota, do které se dalo snadno spadnout. Horší než dospělí endermani. Daleko horší než zloději, kteří se chystají ukrást vaši kořist. A mnohokrát horší než Morous. Lidé nenávidí endermany. Taky je *zabíjejí* a berou jim *srdce*. Tedy endové perly, s jakou se rodí každý enderman, a právě tento klenot mu dává schopnost teleportace. Kdo může provádět něco tak ohavného? Krást jiným *srdce*?

Já nevím. Mo si protáhla dlouhé černé nohy. Setkat se s nějakými lidmi. Zničit je. Sebrat další kořist. Najít se něčeho jiného než plodů chorusu. Sloužit Velkému chaosu.

Mo, víš přece, co potkalo naše ploditele. Odešli do Overworldu a už se nikdy nevrátili. Když se na Overworld zvysoka vykašleme, pořád ještě budeme mít End.

Zastihl je déšť, vzpomněla si Mo. Strašná myšlenka. Déšť je pro jejich rasu jedovatý. Stát venku během letní bouřky bylo jako stát ve smrti milionu stříbrných kulek.

To se může přihodit každému. Tohle nás přece učí Velký chaos. Dává nám a taky bere. Mohlo by se to stát tobě nebo mně nebo Morousovi. A mohlo se to přihodit i enderfragům, na které čeká Lopp. Stojí tam den co den a čeká. Viděla jsi někdy ty její fragy?

Ne, pomyslela si Mo.

Fin mrštil okousaným plodem chorusu přes okraj horní plochy sloupu. Plod padal ke žluté zemi. Takhle bys dopadla. Může to potkat každého. O kolik endermanů přicházíme každý týden?

Nechť jejich vznešená oběť uspíš nastolení panství Velkého chaosu, pomyslela si Mo zbožně.

Jo, jo, jo. Ale hádej, kdo odvádí tu špinavou práci pro síly Řádu? Lidé. Všechny naše problémy nás potkaly kvůli lidem. To kvůli nim si ani nepamatujeme, jak vypadali naši ploditelé. Kvůli nim nemůžeme jen tak proskočit nahoru do

Overworldu a uspořádat si tam piknik, kdyby se nám chtělo. Stejně by to nestálo za to. To ti můžu odpřisáhnout. Tam nahore není nic lepšího než to, co máme tady. Jediným dobrým důvodem, proč navštívit Overworld, je služba Velkému chaosu. A já nic takového nepodniknu, dokud mi nepoleze krkem, že jsem pořád naživu. Když to tak vezmeš, co může být chaotičtějšího než odmítat komukoli sloužit, hm?

Fin pozoroval fialové spory, které se mu vznášely nad pokůzkou. Tak se dá poznat, že enderman telepaticky mluví, i když ho neslyšíte. Všude kolem něho pomrkávala maličká jiskřivá purpurová světýlka, jež signalizovala, že zrovna používá telepatii.

Myslíš, že tohle dělali naši ploditelé? Že sloužili? Obětovali se?

Ano, myslím. Nebo bych si to rád myslel. To by znamenalo, že se z nás stali sirotci kvůli něčemu většímu než kvůli pitomému vtipu, který nám spískal Velký chaos pro své pobavení.

Pomsta? pomyslela si Mo letmo. Mohli bychom lovit lidi celou noc. Třeba by u toho byla legrace. Pro změnu bychom my mohli krást srdce jim.

Mo, Overworld je nebezpečný. Připravuje nás o endermany. Proč to riskovat?

Asi máš pravdu. A navíc tady máme všechno, co můžeme potřebovat. Stiskla mu hubenou černou ruku.

Všude kolem jiskřila světla luceren. Nejkrásnější noc, jakou si dvojčata dokázala představit. Zrovna jako každá jiná noc. Fin objal dlouhou hranatou paží svou sestru a jemně ji pohladil po krychlové hlavě.

Ach! pomyslela si. Tentokrát proletí hodně blízko!

Drak z Endu klouzal vzduchem, blížil se k nim a na těle se mu odrážel svit každé lampy, kolem které prolétal.

Dobré odpoledne, DE. Mo stydlivě zamávala a netvor zatočil směrem k jejich pilíři. Často se k němu pokoušeli

mluvit, přestože to ani v nejmenším nebyl krotký tvor. On nicméně odpovídal jen výjimečně.

Dnes však došlo k něčemu novému.

Drak z Endu otočil černou krabicovitou hlavu směrem k nim. Otevřel obrovskou tlamu, v jejíž hloubi purpurově žhnulo.

Zdravím tě a přeji milost, enderfragu Mo. Jeho myšlenka jí zahořela a zapraskala v hlavě daleko mocněji a hlasitěji než sdělení jakéhokoli endermana.

Mo ztuhla s plodem chorusu na půl cesty k ústům. *On ví, jak se jmenuju! Jak je možné, že zná moje jméno?*

Musíš být hodně slavná, vyslal Fin myšlenku. Mo pocítila, jak se jí v mysli zaškvířila jeho žárlivost.

Drak se na křídlech naklonil a vytáčel další okruh. Zavřeštěl do prázdnoty.

Poslyš, enderfragu Fine.

On zná i moje jméno! Páni! Drak z Endu se otočil kolem vzdáleného pilíře v ostré zatáčce. *Poslyš?* podivil se Fin. *Co je to za slovo? Copak je mu zle? Nechce třeba zvracet? Tobě povídal o milosti, a mně řekl „poslyš“.*

To znamená „ahoj“, zachichotala se Mo v hloubi mysli.

Aha. Ahoj, DE! Ahojoj! Poslyš! Třeba by se s námi mohl přátelit, co myslíš, Mo?

Tím si však Mo nebyla jistá. Teď se ten obrovský tvor snášel přímo proti nim. Fialové plameny sálající mu v očích nesvědčily zrovna o tom, že by se chtěl kamarádit. Když létající nestvůra tentokrát prosvištěla kolem, smýkla křídlem po horní ploše jejich pilíře a překotila je, jako by vůbec nic nevážili.

TEĎ UŽ SE ZTRAŤTE! zařval jim DE v myslích. Křišťálová lampa vedle nich strachy sotva blikala. Drak švihl ocasem jako bičem a vyřítit se někam do tmy.

To teda bylo, pomyslel si Fin.

Jo. Úžasné! dokončila Mo za něho. Fialové oči jim blýskaly pýchou.

Mo popadla do hrsti kus stříbrného síťoví, kterým byla obalená lampa. Nikdy nedokázala odolat pokušení někde něco štípnout.

Kdo bude dřív doma! vyzvala ho v myšlenkách a ztratila se. Fin zmizel hned po ní.

DÓM A DRAK

Fin seděl na temeni žlutého kopečka na samém okraji Telu. Žmoulal plod chorusu a sledoval nádvoří dole pod kopcem. Vybíhalo jako vyplazený jazyk od hlavní věže jedné z menších městských pagod. Nad ním v bezvětrné noci zplihle visely praporce. Dole pod ním nebylo nic než temnota.

Ovšem nešlo jen tak o nějaké nádvoří. Nad ním se klenul endový dóm.

Mo sem nahoru chodila nerada. *Když nás tam nechtějí, tak já je taky nechci*, říkala pokaždé. A pak se zabrala do toho či onoho, aby o tom už nemusela víc mluvit. Jenže Fin si nedokázal pomoci. Moc rád se díval na další enderfragy, jak se v dómu učí, zápasí, hrají si, pouští se do soubojů, nacvičují, a dokonce se i mimo rámec vyučování pronásledují a perou. Přicházel k nim natolik blízko, aby se s nimi mohl propojit a předešel tak nebezpečí, že by se stal úplně blbteklý (čili blbý a vzteklý, což bylo slovo, které si Fin sám vymyslel pro stav, v jakém se ocitali osamělí endermani); naopak zůstával dost daleko na to, aby ho nikdo nemohl odhánět. Tady se enderfragové cvičili v umění, jak přežít v Overworldu. Aby mohli sloužit Velkému chaosu. Bojovat s lidmi.

Fin svému dvojčeti tvrdil, že se o Overworld nezajímá. Protože dokázala vidět jeho myšlenky, musela to být pravda, jinak by ho mohla vyzvat na souboj. Ale nebyla to úplná pravda. Jen z větší části. Fin *nestál* o to, aby se dostal na-

horu na to rozlehlé, jasné a teplé místo. Ale moc rád by cvičil s ostatními fragmenty v endovém dómu. Ovšem jediným smyslem endového dómu bylo připravovat mladé endermany k tomu, aby jednou vystoupili do Overworldu a všechno, co tam najdou, rozmlátili na kousky. Představoval si sám sebe, jak s ostatními trénuje v endovém dómu: jak je nejlepší ze třídy, je mezi ostatními hodně populární a pořád má kolem sebe deset nebo i *dvacet* dalších fragmentů, s nimiž by si mohl popovídat pokaždé, když by připadl na dobrou myšlenku. Aby se jeho možnosti neomezovaly jen na dvojče a mrzutého shulkera, k němuž se každý večer vrací.

Dnes se cvičili v teleportaci. Prokmitávali sem a tam, mizeli z dohledu na špičku věže a pak zase zpátky. Skákali na další kopce kolem a odtud zpět na nádvoří. Sem, tam, kamkoli. *Kdybych to mohl dělat s nimi*, pomyslel si Fin, *tak bych v tom byl dobrý. Lepší než přinejmenším polovina z nich. Možná než tři čtvrtiny. Jo, určitě lepší než tři čtvrtiny.*

Dobrá, připouštěl v duchu, *tady* by se mu možná tak dobře nevedlo. Ale doma? Na jejich lodi? Tam dokázal mizet a zase se objevovat, jako když se míchá balíček karet. Eso, král, dáma, kluk. Příď, záď, nákladový prostor, strážní koš. Žádný problém. Ale právě proto cítil, že potřebuje být s ostatními v endovém dómu. Aby se naučil dělat to takhle dobře všude, ne jenom tam, kde se cítil v bezpečí a pohodlí. To nebylo *fér*.

Někdy míval během teleportace pocit, jako by na cestě tam, kam se chtěl přenést, procházel dalšími místy. Jako by se svět nějak ztenčil, když jím prorážel, a přitom bylo pěkně vidět na další Endy, skoro stejné jako tento, ale... daleko mírnější, klidnější, kde bylo mnohem víc všeho dobrého a užitečného.

Fin by se na takhle zvláštní místa rád zeptal, ale neměl povolení účastnit se výcviku, takže neměl na koho se obrátit. Takhle nespravedlnost ho nepříjemně páčila.

Co ale působilo ještě palčivější bolest, *ostrou* bolest, bylo vědomí, že Fin a Mo jsou opravdu hodně chytří, oba dva stejně. Podle Finova názoru daleko chytřejší než průměrný enderman. Mo si myslela totéž. Dokud byli doma na lodi, nikdy nebyli blbteklí, přestože se zdržovali daleko od ostatních. No tak si představte, jak by museli být chytří, kdyby směli chodit do dómu s ostatními fragmenty! Endermani jsou ve skupinkách vždycky chytřejší, a čím početnější taková sešlost je, tím líp. Když jsou na tom Mo s Finem tak dobře, přestože se propojují jenom mezi sebou navzájem, tak spolu s dalšími deseti by dvojčata mohla být něco jako bohové. Jenže takovou příležitost nikdy nedostala.

Mo si ani v nejmenším nemyslela, že by potřebovali nějaký výcvik. Dokonce mu to i řekla zrovna toho dne ráno, když odcházel ven. No vlastně ne ráno, protože nic takového tu nebylo. To je výraz z Overworldu. Kecy podle Řádu. Ale podle toho, jak intenzivně svítily křišťálové endové tyče, se dal čas rozdělovat na den a noc. Víceméně pravidelně totiž svítily nějakou dobu silněji a pak zase slaběji. Takže se daly brát jako určitá forma hodin. Pokud o to někdo stál. Jenže to zase trochu zavánělo rouhačstvím. Jako by se z Chaosu dělal Řád. Vyměřovat čas v bezčasém Endu bylo... nemravné. A proto vzrušující. Takže dvojčata si někdy dovolila chovat se nezbedně. Když křišťálové tyče zářily jasně, považovali to za ráno, a když se jejich jas ztlumil, brali to zase jako noc. Nikomu ovšem nikdy neřekli, že o něčem takovém vůbec přemýšlí.

Nemohou nás naučit nic, co už jsme se nenaučili sami, sdělila mu „ráno“ Mo myšlenkou. *Umíme stavět, umíme si opatřit zásoby, dokážeme cestovat i bojovat, můžeme myslet stejně přímo a jasně jako je přímá a jasná cesta mezi domovem draka z Endu a vnějšími ostrovy. Mně se líbí život takový, jaký je. Nechápu, proč bychom na tom měli něco měnit. Sám jsi to předtím říkal. Nechceš odejít do Overworldu?*

No tak já nechci jít do dómu. Však víš, že jsme dvojčata. Jsme stejní, i když jsme rozdílní. Nemusíš chodit do toho pitomého endového dómu, aby ses naučil, jak se hezky posadit a bavit se.

Legrační na tom bylo, že to vlastně nemyslela vážně, a Fin to věděl. Ve skutečnosti se jí nelíbil život, jaký vedli. Mnohokrát ji přistihl, jak vyhlíží do prázdnoty a sní o něčem, o někom, o nějakém místě. Nikdy mu neřekla, co to je. A on se jí na to nevyptával. Pokud by na ni zatlačil, určitě by to zjistil. Stačilo by nahlédnout do těch zákoutí Moiny myslí, kterou nikomu neotevírala. To by však bylo hrubé, a kdyby něco podobného provedla ona jemu, nesl by to velice nelibě. A tak jí Fin ponechával její tajemství zrovna tak, jako ona ta jeho ponechávala zase jemu. Tak to bylo spravedlivé. I když si uvědomoval, že spravedlnost je svým způsobem také součástí Řádu. Na druhé straně bylo třeba tajemství chápat jako semínka Chaosu, a tak si řekl, že nakonec se to všechno nějak srovná. Tak či tak cítil, že Mo není úplně šťastná, přestože se to snaží předstírat. Jako její bratr to přece musel vědět.

Jejich jediným skutečným přítelem byl enderman jménem Kan, který vůbec nechápal Finovu zaujatost endovým dómem. *Nenávidím výcvik, říkal mu často. Moji ploditelé mě nutí, abych tam chodil každý den, ale je to nudné, pořád tam dochází k nějakému násilí a mě to bolí, když mě ostatní fragové tlučou. Naše cvičitelka Owari v jednom kuse mele o lidech a o Velkém chaosu, a já si celou dobu přeji, abych byl někde jinde, těšil se ze své hudby a nikdo do mě nebušil. Když si postěžuji, cvičitelka mi na to pokaždé řekne, že až zesílím, tak už mě to nebude bolet. Nebo že když budu rychlejší, tak mě nestihnou praštit. Ale já vůbec nechci být silnější nebo rychlejší. Já chci jen přesný opak nějakého ubližování. Ty máš obrovské štěstí, že nemusíš do toho mizerného dómu chodit. Už mi nic nevykládej o tom, jak je to*

tam podle tebe skvělé. Nic o tom nevíš. Ale jestli ti to udělá radost, klidně tě párkrát pořádně tvrdě praštím.

Ani Fin se necítil moc šťastný. Připadal si prostě jako fragment bez ploditelů, sirotek, pro kterého nikde na světě není místo. Vnímal sám sebe jako zrůdu. Jenže on chtěl být normální. Rád by byl jako všichni ostatní. Proč by nemohl? A proč vlastně museli jeho ploditelé jít do toho pitomého Overworldu? Proč nemůže vést dobrý život, místo aby si pořád připadal jako osamělý odhozený odpaděk? Ovšem – takový pohled se samozřejmě nedal považovat za úplně objektivní. Život občas *byl* příjemný. A dospělí endermani se k němu nechovali krutě. Oni jen... nevěděli, co si s těmihle dvojčaty mají počít. Když se Fin a Mo vypravili do Telu pro zásoby nebo se podívat na slavnostní osvětlení při velkém svátku Endermas, kdy všichni endermani oslavovali zrození Velkého chaosu, krásu své země a sílu svých rodinných skupin, svých privátních Endů, chovali se k nim dospělí endermani celkem vlídně. Jenže dvojčata nemohla Endermas slavit tak, jak by se slušelo. Když nemají svůj rodinný End, tak to prostě nejde. O tomto svátku nastával jediný den, kdy všichni endermani provozovali hudbu: ve velkých sdružených Endech společně zpívali jeden oslavný hymnus za druhým. Ale dvojčata i tak moc ráda pozorovala všechna ta úžasná světla. Z dálky. Zvenčí. Tak, jak pohlíželi na všechno ve svém světě.

Zdravím tě, Fine. Zdravím, Mo, mysleli si dospělí endermani pokaždé, když je viděli v ulicích. Nebojíte se riskovat takhle osamocení po tom, jaké neštěstí postihlo vaše životy?

Díky, že jste nám to připomněli, odsekl pokaždé Fin a obvykle je tím umlčel.

Teď už neschází mnoho času k oslavě dalšího Endermasu. Musí vymyslet něco extrovního, čím byl Mo a Kana a Mousse dostal.

Naráz se na trávníku vedle něho objevil dívčí enderfrag. Byla malá a podsaditá, nižší než Fin. Na černé pokožce jí prskaly výboje fialové energie. Otočila se a upřeně na něho zírala.

Když se někdo poprvé propojí s myšlenkami jiné osoby, vnímá obvykle něco přívětivého. Tento zážitek vypovídá mnohé o tom, s kým navazuje myšlenkový kontakt. Připomíná to snímek duše toho druhého. Když se Fin podíval do mysli Mo, uvítal ho vždycky obrázek jejich lodi. Dveře vedoucí do nákladového prostoru byly pokaždé otevřené a uvnitř viděl nashromážděnou spoustu pokladů a drobných tvorečků z celého Endu. Na jedné z pochodní dokonce trůnil malý dráček z Endu. Mo milovala zvířátka, i když ve skutečnosti neviděla nikdy žádné kromě draka z Endu, shulkerů a endermitů. Milionkrát však poslouchala, co dospělí povídali o prasatech, krávách a ovcích, o liškách a želvách a sépiích z Overworldu, a pak si představovala všechno, co o nich slyšela. Díky tomu její mysl připomínala domov plný šťastných tvorečků, kteří vypadali – ale zároveň vůbec nevypadali – téměř jako skutečná prasata a krávy, lišky a želvy a sépie. Když Fin nahlédl do Kanovy mysli, viděl tam noty roztančené do krásných spirál. Kan nesmírně miloval hudbu. Do své vlastní hlavy Fin pochopitelně nahlédnout nemohl, protože v ní žil. Ale Mo mu říkala, že je jako pěkná, přívětivá místnost naplněná otevřenými knihami, které leží na každém stole a židli, i na podlaze, a se spoustou per, kterými je možné do nich psát.

Když Fin nahlédl do mysli této endermanky, spatřil tam End, všechny ty ploditele a fragmenty a neploditele, jak stojí těsně při sobě, navzájem se objímají propletenými pažemi, až se nedá poznat, kde jeden končí a druhý začíná.

Uf. Ona byla ze všech *nejhorší*.

U Velkého chaosu, myslela jsem, že moje cesta vedla hodně daleko a byla hrozně rychlá, objevila se mu v mysli